

Arrest

nr. 77 188 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ELKILIC verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 5 oktober 2009 een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging om zijn Belgische echtgenote te vervoegen. Dit werd hem toegestaan. Na het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum, werd hem op 15 januari 2010 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit nadat hij was aangetroffen in illegale tewerkstelling. Aan verzoeker werd op 16 maart 2010 een F-kaart afgeleverd. Op 6 juni 2011 werd verzoekers F-kaart afgenomen, nu hij reeds sedert 19 oktober 2010 ambtshalve was afgevoerd. Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor

Migratie- en Asielbeleid werd op 9 juni 2011 beslist tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

Op 17 november 2011 werd verzoeker andermaal aangetroffen in illegale tewerkstelling.

De bestreden beslissing luidt:

“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1. 4 van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 19.10.2010 afgevoerd is van ambtswege. Tot op heden staat betrokkene nog niet opnieuw ingeschreven op een ander adres. Zijn echtgenote staat nog steeds ingeschreven op het gezamenlijke adres.

Uit het schrijven van de advocaat van de echtgenote van betrokkene dd 1602.201 1 waaruit blijkt dat de echtgenote de echtscheidingsprocedure is opgestart wegens onherstelbare ontwrichting en uit haar klacht schijnhuwelijk dd 18.05.2011 blijkt dat er evenmin nog sprake is van een gezinscel tussen beide. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van een beginsel van behoorlijk bestuur, nl. de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing is onterecht genomen. Ten onrechte vermeldt de bestreden beslissing dat verzoeker geen huidig gekend adres heeft. Verzoeker heeft van zodra hij kennis had van zijn ambtshalve schrapping, aangifte van adres gedaan m.b.t. 9000 Gent, Heilige Geeststraat 1, v3 dit in augustus 2011. In oktober is de wijkagent geweest voor een huisbezoek. De adreswijziging werd echter nog niet doorgevoerd wegens overbelasting van de bevolkingsdiensten te Gent. Verzoeker heeft hiervoor meermaals zowel met de wijkagent als met de bevolkingsdiensten contact gehad. Wat betreft de genomen beslissing wenst verzoeker aan te halen dat deze niet voldoende gemotiveerd is.”

2.1.2. In een eerste middel acht verzoeker de materiële motiveringsverplichting geschonden. Ter ondersteuning stelt hij dat de bestreden beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek nu daarin 'ten onrechte' wordt vermeld dat *“verzoeker geen huidig gekend adres heeft”*. Verzoeker verwijst naar de aangifte van adreswijziging die hij in augustus 2011 heeft ingediend.

De bestreden beslissing werd reeds op 9 juni 2011 genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met naderhand ontstane feiten. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker betwist de vaststelling dat hij op de datum van de bestreden beslissing ambtshalve afgeschreven was niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Aangezien verzoeker de vaststellingen van de bestreden beslissing niet betwist, kan hij evenmin dienstig voorhouden dat de beslissing niet voldoende zou gemotiveerd zijn.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending art. 8 E.V.R.M. Verzoeker heeft ondertussen zijn sociaal leven opgebouwd in België gedurende verschillende jaren dat hij in ons land heeft verbleven. Verzoeker heeft taalcursussen gevolgd teneinde zich volledig te integreren in de maatschappij. Daarnaast is verzoeker tewerkgesteld als arbeider in een winkel. Gelet op al deze elementen is de beslissing om het land te verlaten in strijd met art. 8 E.V.R.M.”

2.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft concreet aan te duiden waarin zijn privéleven gelegen is en hoe dit geschonden wordt door de bestreden beslissing. De loutere verwijzing naar een 'sociaal leven', 'een integratie' en een illegale tewerkstelling kan geenszins volstaan om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC